

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 87/21
Luksemburg, 20 maja 2021 r.

Wyrok w sprawie C-8/20
L.R./Bundesrepublik Deutschland

Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej nie może zostać odrzucony jako niedopuszczalny z powodu wcześniejszego oddalenia przez Norwegię wniosku o udzielenie azylu złożonego przez tego samego zainteresowanego

Jakkolwiek bowiem to państwo trzecie uczestniczy częściowo we wspólnym europejskim systemie azylowym, nie może być ono utożsamiane z państwem członkowskim

W 2008 r. L.R., obywatel Iranu, złożył wniosek o udzielenie azylu w Norwegii. Jego wniosek został oddalony, a on sam przekazany organom irańskim. W 2014 r. L.R. złożył nowy wniosek w Niemczech. W zakresie, w jakim rozporządzenie Dublin III¹, które pozwala na ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, jest realizowane także przez Norwęgii², organy niemieckie skontaktowały się z organami tego państwa, występując o przejęcie L.R. Organy norweskie odmówiły jednak przejęcia, twierdząc, że odpowiedzialność Norwegii wygasła, zgodnie z rozporządzeniem Dublin III³. Następnie organy niemieckie odrzuciły wniosek o udzielenie azylu złożony przez L.R. jako niedopuszczalny, uznając, że jest to „drugi wniosek”, a przesłanki konieczne do uzasadnienia wszczęcia w takim przypadku nowej procedury azylowej nie zostały spełnione. L.R. zaskarżył tę decyzję do Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (sądu administracyjnego Szlezwika-Holsztynu, Niemcy).

W tym kontekście sąd ten zwrócił się do Trybunału w celu uzyskania wyjaśnień dotyczących pojęcia „kolejnego wniosku” zdefiniowanego w dyrektywie 2013/32 nazywanej „dyrektywą w sprawie procedur”⁴. Państwa członkowskie mogą bowiem odrzucić kolejny wniosek jako niedopuszczalny, jeżeli nie wskazuje on na nowe okoliczności lub ustalenia⁵.

Dla sądu administracyjnego Szlezwika-Holsztynu z dyrektywy w sprawie procedur wynika wprawdzie, że wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej nie można uznać za „kolejny wniosek”, jeżeli pierwsze postępowanie, które doprowadziło do oddalenia wniosku, odbyło się nie w innym państwie członkowskim Unii, lecz w państwie trzecim, jednak uważa on, że dyrektywę tę należy interpretować szerzej, biorąc pod uwagę udział Norwegii we wspólnym europejskim systemie azylowym na mocy umowy między Unią a Islandią i Norwégią, skutkiem czego państwa członkowskie nie byłyby zobowiązane do prowadzenia pierwszej pełnej procedury azylowej w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu przed sądem krajowym.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31; „rozporządzenie Dublin III”).

² Na podstawie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii dotyczącej kryteriów i mechanizmów określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl złożonego w państwie członkowskim lub w Islandii lub Norwegii (Dz.U. 2001, L 93, s. 40; „umowa między Unią a Islandią i Norwégią”).

³ Zob. art. 19 ust. 3 rozporządzenia Dublin III.

⁴ Artykuł 2 lit. q) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60; „dyrektywa w sprawie procedur”).

⁵ Zob. art. 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy w sprawie procedur.

W ogłoszonym dzisiaj wyroku Trybunał nie podzielił tej analizy i orzekł, że prawo Unii⁶ stoi na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które przewiduje możliwość odrzucenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego ze względu na to, że zainteresowany złożył wcześniejszy wniosek o nadanie mu statusu uchodźcy w państwie trzecim realizującym rozporządzenie Dublin III zgodnie z umową między Unią a Islandią i Norwegią, a wniosek ten został oddalony.

Ocena Trybunału

Trybunał przypomniał, że pojęcie „kolejnego wniosku” zostało zdefiniowane w art. 2 lit. q) dyrektywy w sprawie procedur jako oznaczające „następny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, z którym występuje się po tym, jak została podjęta ostateczna decyzja w odniesieniu do poprzedniego wniosku”⁷. Z dyrektywy⁸ tej wyraźnie wynika bowiem z jednej strony, że wniosek skierowany do państwa trzeciego nie może być rozumiany jako „wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej”, zaś z drugiej strony, że decyzja wydana przez państwo trzecie nie może mieścić się w definicji pojęcia „ostatecznej decyzji”. Dlatego też istnienie wcześniejszej decyzji państwa trzeciego, którą oddalono wniosek o nadanie statusu uchodźcy, nie pozwala na zakwalifikowanie jako „kolejnego wniosku” wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, z którym zainteresowany wystąpił w jednym z państw członkowskich po wydaniu owej wcześniejszej decyzji.

Trybunał dodał, że istnienie umowy między Unią a Islandią i Norwegią nie ma w tym względzie znaczenia. O ile bowiem na mocy tej umowy Norwegia realizuje niektóre przepisy rozporządzenia Dublin III, o tyle inaczej jest w przypadku przepisów dyrektywy 2011/95⁹, czy dyrektywy w sprawie procedur. Tak więc w sytuacji takiej jak tu rozpatrywana niewątpliwie państwo członkowskie, w którym zainteresowany złożył nowy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, może w danym wypadku wystąpić do Norwegii z wnioskiem o przejęcie zainteresowanego, jednak w przypadku, gdy takie przejęcie nie jest możliwe lub nie następuje, dane państwo członkowskie nie jest uprawnione do stwierdzenia, że nowy wniosek stanowi „kolejny wniosek” dający możliwość uznania go w danym wypadku za niedopuszczalny. Ponadto nawet gdyby założyć, że norweski system azylowy ustanawia poziom ochrony osób ubiegających się o azyl równoważny poziomowi ustanowionemu w prawie Unii, to okoliczność ta nie daje podstaw do wyciągnięcia odmiennego wniosku. Po pierwsze bowiem, z brzmienia przepisów dyrektywy w sprawie procedur jasno wynika, że przy obecnym stanie prawa Unii państwo trzecie nie może być traktowane na równi z państwem członkowskim do celów stosowania rozpatrywanej podstawy niedopuszczalności. Po drugie, takie zrównanie nie może zależeć od oceny konkretnego poziomu ochrony osób ubiegających się o azyl w danym państwie trzecim, gdyż w przeciwnym razie groziłoby to naruszeniem pewności prawa.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

⁶ Dokładniej rzecz ujmując, art. 33 ust. 2 lit. d) w związku z art. 2 lit. q) dyrektywy w sprawie procedur.

⁷ Artykuł 2 lit. q) dyrektywy w sprawie procedur.

⁸ Artykuł 2 lit. b) i e) dyrektywy w sprawie procedur.

⁹ Dyrektywa 2011/95/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).